

Sklizník

2920, Poslední rok prvního věku

Knihy osmá

napsal Carlovac Townway

1. Sklizníku 2920

Žalovín, Morrowind

ešli se za soumraku u vévody na nádvoří, těšili se z vůně a tepla ohně, rozdělaného ze suchých větví a listů hořčičníku. Malé jiskřičky ohně stoupaly k nebi, na chvíli unášeny horkým kouřem, než pohasly a zmizely.

Unáhnil jsem se, souhlasil vévoda rozumně. "Ale Lorchan se tomu zasmál, a všechno je v pořádku. Morag Tong císaře nezavraždí, ne teď, když jsem jim složil platbu na dno Vnitřního moře. Myslel jsem, že jsi s daedrickými princí uzavřel něco jako příměří."

Tví námořníci vidí daedru i tam, kde dost možná žádný nebyl, řekl Sotha Sil. "Mohl to být bojový mág, který se dal k banditům, nebo možná tvou loď zničil docela obyčejný blesk."

Princ a císař jsou na cestě, aby převzali vládu nad Ald Lambasi, jak bylo v rámci příměří dohodnuto. To je pro tu chamrad' z Cyrodiilu typické - předpokládají, že o jejich ústupcích se dá jednat, zatímco o našich ne, prohlásil Vivec a vytáhl mapu. "Setkáme se s nimi tady, v téhle vesnici severozápadně od Ald Lambasi, ve Fervinthilu."

A setkáme se s nimi za účelem jednání, zeptala se Almalexie, "nebo kvůli vyhlášení války?"

Na to nikdo neměl odpověď.

15. Sklizníku 2920

Fervinthal, Morrowind

Rad vesničku se přihnala jedna z pro konec léta typických průtrží mračen a nebe potemnělo, s výjimkou občasné záře blesků, které přeskakovaly od jednoho mraku ke druhému jako akrobati. Dešťová voda se hnala úzkými uličkami, brzy vystoupala až ke kotníkům a princ musel křičet, aby ho kapitáni slyšeli, přestože stáli jen pár stop od něj.

Tamhle nahoře je hospoda! Počkáme tam, než se ta bouřka přežene, jinak nás to odfoukne až do Ald Lambasi!

V hospodě bylo teplo, sucho a živo. Šenkýřky pospíchaly tam a zpět, nosily chandru a víno do zadní místnosti a bylo vidět, jak jsou nadšené, že mají vzácného hosta. Někoho, kdo si zasluhoval víc pozornosti než pouhý následník trůnu Tamrielské říše. Juileka to pobavilo a chvíli sledoval, jak děvečky běhají, dokud nezaslechl jméno "Vivec".

Můj pane Vivecu, prohlásil a vtrhl do zadní místnosti. "Musíš mi věřit - o útoku na Černou bránu jsem neměl nejmenší tušení, dokud nebylo po všem. Samozřejmě vám ji ihned vrátíme do správy. napsal jsem ti v tomto smyslu dopis a poslal jsem ho do paláce v Balmoře, ale zjevně tě tam nezastihl." Princ se odmlčel a rozhlédl se po mnoha neznámých tvářích v místnosti. "Omlouvám se, dovolte mi, abych se představil. Jsem Juilek Cyrodiilský."

Já se jmenuji Almalexie, řekla ta nejkrásnější žena, jakou princ kdy viděl. "Nepřisedneš si k nám?"

Sotha Sil, prohlásil dunmer vážného vzezření ve sněhobílém plášti, potřásl princí rukou a pokynul mu, aby se posadil.

Indoril Brindisi Dorom, vévoda z Žalovínu, představil se mohutně stavěný muž vedle něho, když se princ posadil.

Je mi jasné, že z toho, co se stalo minulý měsíc, vyplývá přinejmenším tolik, že armáda není pod mým velením, řekl princ, když si objednal trochu vína. "To je pravda. Je to armáda mého otce."

Pokud tomu dobře rozumím, chystá se císař napadnout také Ald Lambasi, řekla Almalexie.

Oficiálně, ano, prohlásil princ obezřetně. "Neoficiálně řečeno, císař je stále ještě doma v Císařském Městě. Potkala ho obzvláště nešťastná nehoda."

Vivec rychle zalétl očima k vévodovi, než se podíval zpět na prince: "Nehoda?"

Je v pořádku, řekl princ rychle. "Přežije to, ale vypadá to, že přijde o oko. Byla to taková malá výměna názorů, která nemá s válkou co do činění. Jediná dobrá věc na tom je, že než se otec uzdraví, mám ve správě jeho pečeť. Jakákoli dohoda, kterou tady teď uzavřeme, bude pro říši závazná, a to jak za vlády mého otce, tak i během mé vlády."

Tak se pojdme dohodnout, usmála se Almalexie.

16. Sklízničku 2920

Wroth Naga, Cyrodiil

Malá vesnička Wroth Naga uvítala Cassyra malebnými pestrobarevnými domky, které jako by hřadovaly na ostrohu s nádhernou vyhlídkou, pod níž se rozprostírala širá pláň k Rozhněvaným horám a Vysoké skále za nimi. Kdyby býval byl v lepší náladě, byl by to úchvatný pohled. Takhle se na to dokázal podívat pouze z praktického hlediska, že v tak malé vesničce toho moc nesežene ani pro sebe ani pro svého koně.

Pobídl koně dolů na náves, kde stála hospoda U Orlího křiku. Když nařídil pacholkovi, aby mu ustájil a nakrmil koně, zašel Cassyr do hospody a byl překvapen, jaké prostředí zde našel. Minstrel, kterého kdysi slyšel hrát v Gilverinu, zrovna zpíval veselou starou melodii a horalé mu tleskali do rytmu. Cassyr v tu chvíli neměl náladu předstírat nucené veselí. U jediného stolu, který stál dostatečně stranou hlučné zábavy, seděla jen jedna posmutnělá dunmerka, tak si vzal pití a bez dovolení si k ní přisedl. Teprve poté, co to udělal, si všiml, že chová v náručí novorozeně.

Zrovna jsem se vrátil z Morrowindu, řekl poněkud nešikovně a ztišil přitom hlas. "Bojoval jsem za Viveca a za vévodu z Žalovínu proti císařské armádě. Dalo by se říct, že jsem zrádce svého lidu."

Já jsem také zrádce svého lidu, řekla ta žena a pozdvihla ruku s jizvou - vypáleným znamením zavržení z klanu. "Tohle znamená, že už se nikdy nesmím vrátit do své vlasti."

No, určitě neuvažuješ o tom, že bys zůstala tady, že ne? rozesmál se Cassyr. "Nepopírám, že je to tady malebné, ale až přijde zima, sněhové závěje ti budou sahat až po uši. Tohle není dobré místo pro malé miminko. Jak se jmenuje?"

Bosriel. Znamená to 'Lesní kráska'. Kam máš namířeno ty?

Do Dwynnenu, to je město v zálivu ve Vysoké skále. Budu rád, když se ke mně přidáš, hodila by se mi nějaká společnost. Podal jí ruku. "Cassyr Whitley."

Turala, řekla žena po chvíli váhání. Chtěla říct nejdřív své rodové jméno, jak je zvykem, ale uvědomila si, že tohle jméno už jí nepatří. "Velmi ráda tě doprovodím, děkuji ti."

ět můžu a dvě ženy tiše stáli ve velkém hradním sále, slyšet bylo pouze škrábání brka o pergamen a jemné šumění deště za velkým mozaikovým oknem. Když princ opatřil dokument cyrodiilskou pečetí, byl mír uzavřen i oficiálně. Vévoda z Žalovínu radostně prolomil ticho a kázal přinést víno, jež nechal přivézt na oslavu konce osmdesát let trvající války.

Pouze Sotha Sil stál stranou celé skupiny. Jeho tvář neprozrazovala žádné emoce. Ti, kteří ho znali opravdu dobře, věděli, že nevěřil na konce a začátky, ale na kontinuální životní cyklus, jehož byla tato válka pouze malou součástí.

Můj princi, prohlásil hradní komoří, celý nešťastný z toho, že jej musí rušit při oslavách. "Je zde posel od Vaší matky, císařovny. Chtěl vidět Vašeho otce, ale vzhledem k tomu, že císař nedorazil -"

Juilek se omluvil a šel si poslechnout, jaké zprávy posel přivezl.

Císařovna nebydlí v Císařském Městě? zeptal se Vivec.

Ne, řekla Almalexie a smutně potřásla hlavou. "Její manžel ji přikázal uvěznit v Černém močále, protože měl strach, že proti němu chystá vzpouru. Je nesmírně bohatá a má mocné spojence v zemích Západní Kolovie, a tak ji nemohl zavrhnout a oženit se s jinou ani ji nechat popravít. Ale žijí v rozluce už sedmáct let, od doby, kdy byl princ Juilek ještě malé dítě."

Princ se vrátil o pár minut později. Jeho tvář prozrazovala znepokojení, i když se to pečlivě snažil skrývat.

Má matka mě potřebuje, řekl jednoduše. "Obávám se, že musím ihned odjet. Kdybych mohl dostat kopii smlouvy, vzal bych ji s sebou a ukázal bych císařovně, čeho dobrého jsme dnes dosáhli, a pak ji odvezu do Císařského Města a nechám ji oficiálně zaprotokolovat."

Princ Juilek odjel po vřelém rozloučení s trojicí představitelů Morrowindu. Hleděli za ním, jak odjíždí deštěm promáčenou nocí k jihu do Černého močálu, a Vivec poznamenal: "Tamriel se v mnoha směrech uzdraví, až tento princ usedne na trůn."

ěsíc pomalu vycházel nad opuštěným lomem a nad mokřinami se v letním horku přelévala oblaka bahenního plynu, když princ s dvoučlenným doprovodem vyjel z lesa. Nějaký primitivní, dávno vymřelý kmen z Černého močálu zde navršil obrovské hliněné valy ve snaze zadržet neznámé zlo, přicházející od severu. Zlo se přes hradbu zjevně probilo v Doršském průsmyku, o čemž svědčila velká trhlina ve smutném, dlouhé míle se táhnoucím valu.

Val byl porostlý černými, pokroucenými stromy, které vrhaly dolů podivné stíny, jako by se z nich snažily splést rybářskou síť. Princ přemýšlel o záhadném dopise od své matky, v němž naznačovala hrozbu invaze. Dunmerům o tom samozřejmě říct nemohl, aspoň dokud se nedozví víc a dokud o celé věci nezpraví svého otce. Konec konců, dopis byl určen jemu. A vzhledem k tomu, jak naléhavě byl formulován, se princ rozhodl jet přímo do Gideonu.

Císařovna ho varovala také před tlupou uprchlých otroků, kteří přepadali karavany na cestě do Doršského průsmyku. Radila mu, aby nezapomněl viditelně ukázat svůj císařský štít, aby věděli, že není jedním z nenáviděných dunmerských otrokářů. Než vjeli do vysoké trávy, která zaplavila průsmyk jako zhoubná řeka, princ přikázal, aby byl vystaven jeho štít.

Je mi jasné, proč tady ti otroci číhají, poznamenal kapitán princovy stráže. "Je to ideální místo pro přepad."

Juilek přikývl, ale myšlenkami byl někde jinde. Jakou hrozbu invaze mohla císařovna odhalit? Vypluli akavirští znovu na moře? Pokud ano, jak se o tom dozvěděla jeho matka, uvězněná na hradě Giovese? Jeho úvahy přerušil šelest v trávě za ním a jediný ostrý výkřik.

Když se princ ohlédl, zjistil, že je sám. Jeho eskorta zmizela.

Princ se zadíval na lán vysoké trávy, vlnící se v měsíčním světle v téměř hypnotizujících vzorech tam a zpět v poryvech nočního větru, vanoucího průsmykem. Těžko říct, zda někde rozvlněná tráva skrývala vojáka bojujícího o život, a jinde zase umírajícího koně. Vysoký svist větru odnesl a utišil všechny zvuky, které snad mohly oběti přepadení vydávat.

Juilek tasil meč a zvažoval, co by měl udělat. Snažil se uklidnit, nepodlehnout panice. K východu z průsmyku byl blíž než ke vstupu, a cokoli zabilo jeho eskortu, muselo teď být za ním. Když pojedou dost rychle, možná se mu podaří uniknout. Pobídl koně do cvalu a rozjel se kupředu do kopců, obklopených mocným hliněným valem.

Když ho něco srazilo z koně, stalo se to tak náhle, že vyletěl kupředu ještě dřív, než si to stačil uvědomit. Dopadl několik yardů od místa, kde skončil jeho kůň, při pádu si zlomil rameno a páteř. Zmocnila se ho otupělost, když sledoval svého ubohého, umírajícího hřebce s břichem rozervaným jedním z několika kopí, zabodnutých kousek pod vrcholky vysokých travin.

Princ Juilek se nemohl otočit a podívat se, kdo to přichází vysokou travou, nemohl se hýbat, nemohl se bránit. Obřadně mu podřízli hrdlo.

Když se Miramor v měsíčním světle lépe podíval na tvář oběti, splynula mu ze rtů tichá kletba. Viděl císaře v bitvě o Bodrum, když bojoval pod velením Jeho císařského Veličenstva, a tohle rozhodně nebyl císař. Když prohledal tělo oběti, našel dopis a smlouvu, kterou spolu uzavřeli Vivec, Almalexie, Sotha Sil a vévoda z Žalovínu jako představitelé Morrowindu a princ Juilek Cyrodiilský jako představitel Cyrodiilské říše.

Mám já to ale pech, skuhral Miramor sám pro sebe v šelestící trávě. "Takže jsem zabil jenom prince. S takovou se žádné odměny nedočkám..."

Miramor zničil dopis, jak mu Zuuk nařídil, a smlouvu si strčil do kapsy. Konec konců, takovou zvláštnost by se mu mohlo podařit někde zpeněžit. Pak zneškodnil pasti a uvažoval přitom, co by měl dělat dál. Vrátit se do Gideonu a požádat svou zaměstnavatelku o nějakou menší odměnu za to, že jí zabil dědice? Nebo radši odejít někam hodně daleko? Nakonec si řekl, že se od bitvy o Bodrum naučil aspoň dvě užitečné věci. Od dunmerů se naučil klást vynikající pasti z kopí. A když zběhl od císařské armády, naučil se skvěle plížit ve vysoké trávě.

Pak přišel Krbec.